

lynes jeg ikke, at det er nogen Grund til ikke at fremme eller behandle Love af denne Beskaffenhed; thi det er vist neppe heldigt, at saadanne Love vedtages særlig under Indtrykket af en saadan bestemt Anledning, begrundet i Forholdene. Der næst er det ogsaa vist, at, om end Forholdene i Dieblisset ere noget anderledes, end da Sagen blev sat i Bevægelse, kan Ingen vide, naar de igjen vil blive saaledes, som de den Gang vare. Det er jo dog vel ingenlunde afgjort, at den i økonomisk Henseende mindre gode Periode, som nu er tilfede i en meget stor Del af Verden, vil vedblive bestandig, eller man kan da sige sig selv, at det er givet, at den ikke vil vedblive bestandig; men hvor længe den vil vare, veed Ingen, og det er ikke engang sagt, at den vil vare meget længe; men saa kan ganske vist akkurat den samme Trang til Bestemmelser af denne Natur, som man for et Par Aar siden saa stærkt sølte rundt omkring i Landet, indtræde igjen. — Ut der i tredje Linie af 1ste Stykke § 8 er brugt Ordet „Sogneforstanderskabskreds“, er ganske vist en Ansigtighed, idet der bør staa „Sogneraadskreds“. Grunden til denne Ansigtighed, der skriver sig fra et Vædringsforslag, som var stillet af Udvalget i det andet Thing, er formodentlig den, at man har saa at sige skrevet ud af Loven af 10de Mai 1854, hvor der staa „Sogneforstanderskabskreds“; thi den Gang var der virkelig Sogneforstanderskaber og ikke Sogneraad. — Jeg skal nu omtale nogle af de fremsatte Bemærkninger, der nærmest referere sig, ikke til de Forandringer, der ere blevne foretagne i det andet Thing, men til Lovforslaget, som det vedtoges i dette Thing ifjor. Med Hensyn til §§ 5 og 6 skal jeg da først sige, at Meningen med § 5, som ikke synes mig at kunne misforstås, og som man, saa vidt jeg veed, heller ikke var i Tvivl om fra nogen Side, da Sagen behandlede her ifjor, er den, at det Ansvar, som paalægges den Person, der antager et Lyende, som paa ulovlig Maade er skilt fra sin forrige Husbond, kan billigt paalægges Enhver, der veed, at Lyendet er skilt fra Husbonden paa ulovlig Maade. Naar det altsaa kan oplyses, at en Mand veed, at det paagjældende Lyende paa ulovlig Maade er gaaet bort fra sin Tjeneste, saa er det ikke ubilligt at paalægge ham dette Ansvar, hvad enten han antager den Paagjældende som Lyende, eller han antager ham til Arbejde. Derfor er det, at § 5, der handler om det Tilfælde, at det særskilt kan paavises, at den Paagjældende er vidende om, at Lyendet ikke er lovligh skilt fra sin forrige Tjeneste, paalægges baade den, der antager den Paagjældende som Lyende, og den, der antager ham til Arbejde, det der omtalte Ansvar. — Derimod handler § 6 kun om den, der antager den Paagjældende som Lyende, og ikke om den, der antager ham til Arbejde. Det er ganske klart, og det har jo ogsaa været os allesammen bevidst ved Sagens forrige Behandling her, at

det ikke godt kunde være anderledes. Det blev under Sagens Behandling her gjort gjældende af en enkelt Taler, og maaste af flere, at Bestyrelsen for Husbonden egentlig ikke var fuldstændig, naar kun den Mand kunde rammes, der tog En i fast Tjeneste, som ulovlig var gaaet bort fra sin Husbond, medens man ikke kunde ramme den, der tog en saadan Person i Dagleie; men der blev dertil fra min og fra Andres Side her i Salen spæret, at det var ganske sandt, men at det kunde ikke være anderledes, thi da det ikke er nødvendigt at være forsynet med Studsmaalsbog for at kunne tage Arbejde som Dagleier, kunde det heller ikke paalægges Nogen at skulle affordre den, der søgte Arbejde som Dagleier, Studsmaalsbog, og overbevise sig om, hvad der stod i den eller ikke. Saaledes forstod man ogsaa utvivlsomt Paragrafen her. Men den Sag synes mig endda at maatte være bragt til yderligere Klarhed ved, hvad der er foregaaet i det andet Thing; thi der blev der jo til 3die Behandling stillet et Vædringsforslag, der gik ud paa i § 6 at tilføie Ordene: „eller til Arbejde“, saa at altsaa Bestemmelsen i § 6 om Præsuntionen skulde være anvendelig baade paa den, der antog en saadan Person som Lyende, og paa den, der antog ham til Arbejde; men dette Vædringsforslag modsatte jeg mig, idet jeg gjorde omtrent de samme Grunde gjældende mod det, som jeg nys nævnte, og som jeg ansøgte, den Gang Sagen var paa Bane i dette Thing forrige Aar, og Vædringsforslaget blev ogsaa forkastet. Derfor er der, saaledes som § 6 lyder, ingen Tvivl om, at den kun angaar den, der tager Nogen til Lyende; Præsuntionen kan ikke anvendes mod den, der antager En blot til Dagleier. Hvad de Ytringer, som den ærede Ordsfører i det andet Thing fremkom med, egentlig nærmest angik, kan jeg ikke i Dieblisset med Sikkerhed sige, thi det var en noget vidtløftig Behandling, der fandt Sted i det andet Thing, og det er mig ikke muligt at huske hver enkelt Ting, der er sagt under denne Sags Behandling; jeg veed ikke i Dieblisset, hvad Ordsføreren kan have ment med den Bemærkning, som det ærede Medlem oplæste, dog kan det ikke have været det, som det ærede Medlem mente. — Hvad angaar det, som blev anført imod enkelte Bestemmelser i § 8, skal jeg først gjøre et Par Bemærkninger med Hensyn til Slutningspunktumet af Paragrafen, der ligeledes er gjort til Gjenstand for Anke af den ærede Folketingsmand for Ribe Amts 1ste Valgkreds (Kruze). Jeg skal med Hensyn til dette Punktum bemærke, at den hele Bestemmelse om, at Husbonden kan fremkomme med Begjæring om, at en offentlig Politisag skal hæves, er ganske utvivlsomt indsat i Loven i Lyendets Favør; den er ikke indsat imod Lyendet. Saaledes som Lovforslaget kom fra dette Thing, vilde det føre til, sagde man nemlig i det andet Thing, at, naar den offentlige Politisag var bleven anlagt, kunde